

Indlæg i Schæferhundebladet, december 2009.

Jeg har en lille hobbykennel, og min tæve, Xilli Von Der Siegertshöhe, ventede hvalpe efter Worry Vom Salztalblick. Ca. 3 uger før hun skulle føde, så hun meget lille ud, så jeg havde på fornemmelsen, at der ikke var ret mange hvalpe i hende. Hun spændede rundt for fuld skrue, kun et par uger inden hun skulle føde, og det var helt umuligt, at holde hende i ro, og Xilli virkede absolut ikke drægtig....

To uger før hun skulle føde, begyndte der at komme noget sort tjærelignende udflåd, og hun blev selvfølgelig straks kørt til dyrlægen, for at blive undersøgt. Det endte med, at hun blev scannet for at se, om der var liv i hvalpene. Dyrlægen kunne kun finde et par hvalpe, men deres hjertelyd virkede helt i top, så udover at hun skulle forsøges holdt i ro, så kørte vi hjem igen, og jeg håbede på det bedste.

En uge efter, altså en uges tid før hun skulle have født, ja der gik fødslen i gang herhjemme. Alt virkede umiddelbart normalt, så udover at det var alt for tidligt, så håbede jeg stadig, at der var liv i de små. Efter nogle timer kom der en lille hvalp ud, som desværre lige var død, og jeg prøvede alt hvad jeg kunne, for at få liv i den lille fyr, men forgæves. Jeg turde ikke tage nogen chancer, så jeg kørte til dyrehospitalet med det samme, som ved en scanning konstaterede, at der var yderligere en hvalp, hvis hjertelyd var meget dårlig, så chancerne for at den kunne overleve en fødsel, var meget lille. Vi besluttede derfor, at den skulle ud ved hjælp af et kejsersnit, for nu havde den overlevet så længe, så chancen skulle den have.

Da jeg sad i venteværelset og ventede, der havde jeg det lidt som sad jeg på en rigtig fødegang, og bare ventede på et skrig fra en lille baby, ja så ventede jeg bare på at kunne høre lyde fra en lille hvalp. En dyrlæge, der ikke havde noget med mig at gøre, spurgte mig ude i venteværelset, om det var min hund der havde fået kejsersnit, hvilket jeg selvfølgelig bekræftede, hvorefter han sagde, at det var en lille fighter, der BARE ville leve...Hvalpen havde brokket sig helt enormt, da han var blevet taget ud, så dyrlægen var ikke et sekund i tvivl om, at den hvalp ville leve.

Så da den lille hanhvalp blev lagt i mine arme, svøbt i et håndklæde, der havde jeg en rigtig god fornemmelse af, at han nok skulle klare det, også selv om han efterfølgende blev vejret til 270 g.... Lille bitte Cutulus Bandit var kommet til verden...

Imens Xilli lå og vågnede op, lagde jeg Lille "Bandit" til, så han kunne få noget råmælk, hvilket også gik efter bogen. Efterhånden blev Xilli mere vågen, og jeg må erkende, at alarmklokkerne allerede der bimlede, idet hun ikke reagerede ret meget, ved lyden af "Bandit" der peb. Dyrlægen forsikrede mig om, at det nok skulle gå, og at hun jo havde reageret en lille smule, og den ellers manglende reaktion formentlig skyldtes, at hun dels var omtåget og dels havde smerter. Jeg håbede på det bedste, så da Xilli kunne gå og stå, så drog vi hjemad, med lille "Bandit" i en papkasse.

Da vi kom hjem, der startede Xilli med det samme med at lede efter den døde hvalp, som jeg havde taget med, og efterladt hos dyrlægen.... Jeg var slet ikke i tvivl om, at hun havde fuldstændig styr på, at der var født en hvalp, og nu manglede den.... Jeg forsøgte at vise hende "Bandit", men ret tydeligt viste hun, at hun ikke mente, at den hvalp var hendes... Da hun langt om længe faldt til ro, der lod jeg Xilli få fred så længe som overhovedet muligt, så hun kunne blive mere frisk, og forhåbentlig mere venligsinde overfor "Bandit". Men jeg tror faktisk allerede der, at jeg var klar over, at det her formentlig blev et problem....

Da "Bandit"s utilfredshed over den manglende mælk ikke længere kunne udskydes, der tog jeg ham op af kassen, og gik ind til Xilli med ham. Jeg forsøgte at virke helt rolig og afslappet, men har

formentlig alligevel virket meget "på vagt", for jeg turde simpelthen ikke bare lægge ham ned til hende og gå. Jeg var helt overbevist om, at fik hun chancen, så var der ikke nogen "Bandit" mere... Jeg beskyttede hans hoved, da jeg gentagne gange præsenterede den lille guldklump for hende, men da hun nok efterhånden var træt af, at jeg ikke forstod, at den hvalp IKKE var hendes, ja så både knurrede hun og viste tænder af den lille. Jeg var simpelthen grædefærdig..... Nu havde den lille fyr været så mangt og meget igennem, og så ville hans egen mor ikke have ham. Hvor uretfærdig har det hele lov at være?

Jeg blev både stædig og sur, for selv om han ikke ville have klaret det i naturen, ja så skulle jeg i hvert fald gøre mit til, at han i "ikke naturen" fik chancen alligevel. Så jeg tvang simpelthen Xilli til at lægge sig ned, så han kunne få den mælk, som han havde så meget brug for. Når han havde fået det han skulle, så kom han op i sin kasse, eller han lå faktisk konstant ved mig, for på en eller anden forunderlig måde, så faldt han gang på gang i søvn i mine arme, men nægtede at ligge i kassen alene. Sådan fortsatte det næste døgn, så jeg var nødt til at finde ud af en løsning rimelig hurtigt.

Af forskellige veje fik jeg af vide, at Susanne og Frank fra Kennel Team Sufra havde en tæve (Yule), som var ved at føde, og at Susanne og Frank havde indvilliget i, at lade min lille "Bandit" få chancen hos deres tæve, hvis hun ville vide af ham. Så da vi havde talt sammen i telefonen, så puttede jeg "Bandit" i hans kasse, og kørte ned til Susanne og Frank. Da jeg kom derned, havde deres tæve lige født en død hvalp, som de havde gemt, og som "Bandit" blev lagt sammen med, og rullet godt ind i, og kort efter tog Frank Yule med ud i haven, og imens blev "Bandit" lagt ind imellem de resterende 5 hvalpe, som i øvrigt var dobbelt så store som han.... Da Yule kom ind snusede hun lidt, og så var den fjong. "Bandit" havde fået en ny Papmor og fem sprællevende søskende....

Bandit er næsten 6 uger nu, har indhentet vægten, og lever i øvrigt fuldt op til sit navn :-)

Jeg kan ikke takke Susanne og Frank nok for deres velvillighed, og i øvrigt deres måde at være på....

Når Bandit er 8 uger skal han til Aarhus, hvor han skal træne i Schæferhundeklubben og i Politihundeforeningen. Glæder mig til at følge ham, for kan man overvinde en sådan start på livet, så må man være en vinder.....

Venlig hilsen

Mia, Kennel Cutulus

Lidt ekstra billeder af Cutulus Bandit.